

KAKSIAVIOINEN

Tositarina
elämästä valheessa

MARY TURNER
THOMSON

Mary Turner Thomson

Kaksiavioinen

Tositarina elämästä valheessa

Suomentanut Veli-Pekka Ketola

SAGA Egmont

Kaksiaviainen – Tositarina elämästä valheessa

Translated by Veli-Pekka Ketola

Original title: *The Bigamist*

Original language: English

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2007, 2024 Mary Turner Thomson and SAGA Egmont
All rights reserved

ISBN: 9788727174341

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Ihmeelliselle äidilleni,

joka opetti totuutta, suoraselkäisyyttä ja kunnioitusta
joka antoi minulle voimaa ja rohkeutta
ja kehotti minua kirjoittamaan tämän

KIRJOITTAJAN HUOMAUTUS

Tämä on tositarina ja kertoo kokemastani niin aidosti kuin mahdollista. Jälkeenpäin voi nähdä, mikä oli todellista ja mikä ei – mutta tämä kirja on kirjoitettu siitä näkökulmasta, mitä tuolloin pidin totuutena ja miksi uskoin siihen.

Liian moni jää valheiden ja petoksen uhriksi. En ole vielä tavannut ketään, joka ei olisi jossain elämänsä vaiheessa tullut huijatuksi, petetyksi tai jolle ei olisi valehdeltu. Ihminen, joka huomaa kumppaninsa tehneen syrjähyppyn, kokee häpeää ja vähättelyä, ikään kuin hänen olisi jotenkin pitänyt tietää ennalta – erityisesti, jos toiset hänen lähellään osasivat epäillä aikaisemmin. Hän tuntee itsensä hölmöksi, kun joku, jota hän on rakastanut ja johon hän on luottanut, on pettänyt, vaikka on täysin luonnollista luottaa toiseen ihmiseen, varsinkin rakastettuun. Meidät petetyksi tulleet saadaan tuntemaan itsemme tyhmiksi ja noloiksi, vaikka olemme luottaneet rakkautta vannovaan ihmiseen.

Suojatakseni henkilöitä, jotka eivät halua tulla tunnistetuiksi, olen muuttanut kaikki tässä kirjassa mainitut nimet lukuun ottamatta omaani ja Will Jordanin nimeä. Monet kysyivät minulta, kirjoittaisinko salanimellä, koska he arvelivat, etten haluaisi muiden tietävän kuka olen. Jo tuo kysymys sinänsä tuo ilmi yhteiskunnan asenteen, jonka haluan muuttaa. Miksi ihmisen pitäisi tuntea häpeää tai nöyryytystä jouduttuaan rikoksen uhriksi? En ole ylpeä tapahtuneesta, mutta en taatusti tunne tarvetta salata sitä. Juuri tuo asenne pitää monet hiljaisena ja estää heitä puhumasta hyväksikäytöstään. Jos tämä kirja auttaa muita, jotka ovat kokeneet jotain samankaltaista, niin hyvä.

Olin alun perin toivonut liittäväni kirjaan katkelmia Will Jordanilta saamistani ja säilyttämistäni alkuperäisistä sähköposteista ja viesteistä kertoakseni tarinan sekä saaliin että saalistajan sanoin. Valitettavasti ne on poistettu asianajajan neuvosta, mutta olen koettanut esittää Willin kirjeenvaihdon sävyn tarkasti ja liioittelematta.

Tämä kirja on omistettu kolmelle ihmeelliselle lapselleni – Robynille, Eilidhille ja Zachille. He ovat pelastukseni, sydämeni ja sieluni ja ansaitsivat paremmat kortit kuin heille jaettiin. Heidän täytyi varttua vailla isää ja ilman isällistä tukea tai taloudellista panostusta tulevaisuuteensa. He ovat sopeutuneet siihen, mitä meille kaikille tapahtui, ja tämä kirja auttoi heitä ymmärtämään sen ilman katkeruutta tai katumusta.

Kun tämä kirja julkaistiin ensimmäisen kerran vuonna 2007, lapseni olivat vasta 8-, 5- ja 2-vuotiaita, joten muutin heidän nimensä. Tätä kolmatta laitosta julkaistaessa heidän ikänsä ovat 21, 18 ja 15. He ovat nimenomaan pyytäneet käyttämään heidän oikeita nimiään, ja näin olen tehnyt.

Prologi

5. HUHTIKUUTA 2006

Oli keskiviikkoamu – kostea, harmaa huhtikuun päivä – ja kolme pientä lastani alkoivat olla kiukkuisella tuulella. Heidän piti päästä ulos, joten päätin, että retkellä kirjastoon saisimme raitista ilmaa ja uusia kuvakirjoja heidän huvikseen. Yritin saada heidät valmiiksi, mutta yhtä kenkää ei löytynyt mistään, ja kulutin sen etsimiseen turhan paljon aikaa. Olin kuitenkin kiitollinen saadessani muuta ajateltavaa ja pysyin liikkeessä, koska sen ansiosta minun ei tarvinnut murehtia kaikkea muuta tapahtuvaa.

Puhelin soi, ja vastasin nopeasti ja hajamielisesti: ”Niin?”

”Oletteko te Mary Turner Thomson?” naisen ääni kysyi.

”Olen kyllä”, vastasin hiukan huolestuneena. Pelkäsin että mieheni naispuolinen asianajaja kertoisi puhelimessa, miten mieheni oikeusjuttu oli edennyt tuona aamuna. Jos toisesta päästä kuuluisi asianajajan ääni, mieheni olisi vankilassa

todettuna syylliseksi tekaistuihin epäilyihin kaksinnaimisesta, petoksesta, tuliaseen hallussapidosta ja siitä, ettei ollut rekisteröinyt osoitettaan seksuaalirikosasetuksen mukaisesti.

Tiesin ettei mikään siitä pitänyt paikkaansa. Will oli selittänyt minulle kaiken. Olin tiennyt jo jonkin aikaa, että hän oli CIA:n agentti ja että ongelmat johtuivat hänen yrityksestään irtisanoutua palveluksesta. Hänet oli lavastettu. Vihkitodistus, jota poliisi käytti todisteena häntä vastaan, kuului peitetarinaa, jolla hänen työnantajansa olivat selittäneet hänen olonsa maassa; myös tuliasesyytteet ja seksuaalirikollisena rekisteröitymisen laiminlyöminen liittyivät hänen työhönsä; petossyytteet taas johtuivat väärinkäsityksestä. Will oli varoittanut minua, että vahvat voimat olivat häntä vastaan ja että hän odotti saavansa lyhyen vankilatuomion. Hän vakuutti kaiken olevan ohi, kunhan hän pääsisi vankilasta. Hän olisi vapaa, ja olisimme vihdoinkin yhtä perhettä.

Tuo puhelu palautti minut äkisti painajaiseen, mutta en olisi voinut kuvitella, mitä tulisi seuraavaksi.

”Oletteko te myös rouva Jordan?” ääni tiedusteli.

”Olen kyllä”, vastasin uudelleen tuntien puristavaa ahdistusta.

”Minä olen se toinen rouva Jordan”, nainen sanoi. Pitämättä taukoa ja antamatta minulle aikaa reagoida millään tavalla hän antoi toisen iskun. ”Onko teille sanottu, että minä olen agentti?”

Ällistyneenä ja pyörryksissä vastasin automaattisesti: ”On.”

”Minulle taas sanottiin, että *te* olette agentti.”

Veri virtasi kuumana valtimoideni läpi täyttäen koko kehoni lämmöllä. Veri syöksähti aivoihini, ja tunsin alkavani vapista. En ole koskaan kokenut sellaista reaktiota, se oli täysin fyysinen, ei emotionaalinen. En tuntenut tuolloin mitään, olin turta sanan aidoimmassa merkityksessä. Mikään koskaan tuntemani ei ollut

todellista, mikään tietämäni ei ollut todellista; kaikki oli mennyttä.

Elämäni julkisivu sortui. Tiesin naisen puhuvan totta. Olin varmaan tiennyt jonkin aikaa mutta vain kieltänyt sen, kieltäytynyt luopumasta toivosta ja hyväksymästä erikoislaatuisen elämäni olevan huijausta. Nyt toivo oli mennyttä, mitään ei ollut jäljellä, ja syvällä sisimmässäni olin koko ajan tiennyt sen olevan tulossa.

Yli tunnin ajan kuuntelin Michelleä, kun hän hajotti elämäni kappaleiksi totuudellaan. Hän kertoi tyynesti, että hän ja mieheni Will Jordan, kahden nuoremman lapseni isä, olivat olleet naimisissa neljätoista vuotta ja että heillä oli viisi yhteistä lasta.

Willillä oli ollut lukuisia suhteita, ja hän oli tehnyt kaksi lasta Michellen lastenhoitajalle. Naisen puhuessa tajusin, että meillä kolmella, Michellellä, hänen lastenhoitajallaan ja minulla, oli kaikilla neljävuotias lapsi samalle isälle. Oli enemmän kuin luultavaa, että olimme olleet raskaana samaan aikaan; itse asiassa molemmat naiset olivat olleet raskaana Willin otettua ensimmäisen kerran yhteyttä minuun.

Michelle kuulosti siltä kuin olisi pakottautunut pysymään rauhallisena, mutta erotin suuttumuksen hänen äänessään. Hän sanoi uskoneensa, että Bill, kuten nainen kutsui miestä, oli puolustusministeriön tiedustelupalvelun agentti ja että minulle soittamiseen käytetty numero oli puolustusministeriön hätänumero, jota mies oli käskennyt olla käyttämättä. Nainen oli päättellyt jonkin olevan vialla ja soittanut silti; hän oli rikkonut ”koulutuksensa” sääntöjä, mitä minä en ollut koskaan tehnyt. Naisen äänessä oli epätoivoa – kuin hänen olisi saatava tietää mahdollisimman paljon ennen kuin hän jäisi kiinni.

Olin järkyttynyt, ja kun Michelle kysyi, voisiko hän käydä luonani, suostuin automaattisesti ja kerroin osoitteeni. Nyt ihmettelen, enkö ajatellut ollenkaan – mutta itse asiassa en kyennyt ajattelemaan. Olin irtautunut todellisuudesta; maailmaa, jossa olin elänyt, ei ollut ja olin jäänyt välitilaan tietämättömänä muusta kuin että kaikki oli mennyttä. Ajattelematta mahdollisia seurauksia vain hyväksyin kaiken ja annoin säyseästi maailman kaatua ympärilläni. Michelle kielsi kertomasta kenellekään – ”Ei kenellekään”, hän painotti – ja katkaisi puhelun ajaakseen Edinburghiin.

Jälleen joku käski minun olla hiljaa, mutta tällä kertaa en noudattaisi käskyä. Soitin ystävälle, hyvälle minua tukeneelle ystävälle ja pyysin apua ensimmäistä kertaa. Hän keskeytti heti tekemisensä ja tuli luokseni, ja minä kerroin hänelle kaiken. Kerroin koko tarinan ihan alusta asti...

OSA 1:
PELOISSANI

Ensimmäinen sähköposti

MARRASKUU 2000

Marraskuussa 2000 olin 35-vuotias yksinhuoltaja. Minulta oli mennyt yli vuosi tottua tuohon titteliin ja sen koko sisältöön. Minun täytyi muovata uudelleen käsitykseni sen merkityksestä, sillä en ollut koskaan kuvitellut joutuvani tähän tilanteeseen. Olin jäänyt viheliäiseen suhteeseen vuotta pitemmäksi ajaksi kuin varmaan olisi pitänyt, vain sen takia, etten halunnut saada tuota leimaa.

Kun tyttäreni Robyn oli yhdeksän kuukautta vanha, tajusin vihdoinkin, että pysymällä siinä missä olin, tuntemalla itseni onnettomaksi ja sietämällä tilannetta opettaisin hänet käyttäytymään tulevaisuudessa samalla tavoin. Äitinä opetin hänelle sääntöjä – ja näytin, että oli OK pysyä paikoillaan, vaikka oli onneton. Asenteeni muuttui: en ollut enää valmis uhrautumaan pitääkseni perheen koossa, vaan päätin näyttää esimerkkiä ihanalle tyttärelleni. Hän ansaitsi paljon enemmän

kuin minä olin saanut, ja halusin epätoivoisesti varmistaa, että aikuiseksi kasvaessaan hän oppisi kunnioittamaan itseään enemmän. Tajusin, että ellen näyttäisi tietä, hän ei todennäköisesti löytäisi sitä. Jos halusin paremman elämän hänelle, minun oli löydettävä se itsellenikin.

Niin päätin lopettaa suhteen, ja elämä meni eteenpäin. Minulla oli hyvä työpaikka ja pärjäsinkin taloudellisesti tilanteen muututtuakin. Olin kokeillut nettitreffitä ja tavannut kolme miestä. Ensimmäinen kaveri oli kiva, ja hänestä tuli hyvä ystävä, mutta en tuntenut häneen fyysistä vetoa. Toinen vihasi entistä puolisoaan niin rajusti, että vaikutti pakkomielteiseltä kirvesmurhaajalta. Olin ainoan tapaamisemme jälkeen onnellinen, kun olin vielä elossa. Kolmatta tapailin monta kuukautta ennen kuin kävi selväksi, että hän oli sosiaaliloinen, joka vain etsi uutta elämää ja helppoa reittiä uuteen maailmaan. Siispä lopetin verkkotreffit ja olin onnellinen sinkku. Tavallaan olin onnellisempi kuin koskaan, ja tätä jatkui jonkin aikaa.

Olin tässä mielentilassa, kun kohtalo puuttui peliin. En tiennyt, että vaikka lopettaa jäsenyyden nettitreffipalvelussa, ilmoitus jää verkkoon jäsenyyden todisteeksi. Siksi profiilini oli yhä siellä:

Kuka olen? Outo kysymys vastattavaksi. Olen luova, älykäs ja hauska nainen, joka suhtautuu elämään intohimoisesti ja nauttii ihmisten kanssa keskustelemisesta, ajatusten jakamisesta ja hauskanpidosta. Uskon positiiviseen ajatteluun ja henkilökohtaiseen vastuuseen, toisin sanoen katson tulevaisuuteen ja otan kohtaloni omiin käsiini sen sijaan, että katsoisin menneeseen ja syyttäisin muita virheistä. Pidän

ihmisistä ja sen huomaamisesta, mikä tekee heidät onnellisiksi, ja joka aamu herätessäni uskon jotain ihmeellistä tapahtuvan.

Tanssin mielelläni cerocia (jiven ja latinalaisamerikkalaisen tanssin yhdistelmä), joka on oikein sosiaalista, kivaa ja hyvää liikuntaa. Pidän myös hiihtämisestä, kalliokiipeilystä (tosin en ole kovin taitava), ratsastuksesta, uinnista, musiikista, elokuvista, teatterista, koti-illoista jne. – kutakuinkin kaikesta.

Mitä etsin? No jaa... en ole ihan varma. Minulla on tyttövauva, joka täyttää pian vuoden. Haluaisin pysyvän suhteen hellään, älykkääseen, leikkimieliseen mieheen, joka veisi minut ulos pitämään hauskaa, mutta joka myös ymmärtäisi, että minulla on lapsi, jota jumaloin varaukselta. Ihannetapauksessa haluaisin oppia tuntemaan hänet hyvin ennen suhteen rakentamista, ja siksi olen tällä hetkellä kiinnostuneempi ystävyvyydestä. Ihannemieheni olisi pitempi kuin minä (siis yli 178 senttiä), pitää tanssimisesta (tai on valmis oppimaan), keskustelelee mielellään elämän tarkoituksesta, on avoin toisten mielipiteille, pitää hauskaa ja osaa leikkiä. Ulkonäkö ei ole niin tärkeä, rakkaus elämään ja elämiseen on.

Huolimatta siitä, otatko yhteyttä (valokuvan kera jos mahdollista), toivon, että sinulle tapahtuu tänään jotain hienoa.

16. marraskuuta 2000 sain yllättäen pitkän, tuttavallisen sähköpostin Will Allen -nimiseltä mieheltä.

Hänen viestinsä oli sävyltään hyvin rento ja ystävällinen. Hän kehui ilmoitustani ja sanoi sen olleen ihan erilainen kuin muut hänen netissä lukemansa. Hän kertoi anteeksipyydellen olevansa amerikkalainen, mutta asui nyt Britanniassa ja vietti valtaosan ajastaan Edinburghissa. Hän selitti omistavansa IT-konsultointiyrityksen ja sanoi viettäneensä tähän asti

suurimman osan elämästään ”jahtaamassa uraansa eri puolilla maailmaa”.

Willillä ei ollut profilia nettitreffisivustolla, ja hän kertoi työkaverinsa kertoneen sivustosta sähköpostitse. Hän oli tappanut aikaa odotellessaan työpuhelua eikä ollut odottanut jonkun täysin oikealta tuntuvan tulevan vastaan. Niinpä hän ei voinut olla ottamatta minuun yhteyttä.

Hän kertoi olevansa täysin samaa mieltä kanssani henkilökohtaisesta vastuusta ja yritti siksi olla valittamatta ”jonkun erityisen” puuttumista. Viime aikoina ajatus elämän jakamisesta oli kuitenkin tullut hänelle yhä tärkeämmäksi. Kenties 34 vuoden iässä hänen biologinen kellonsa tikitti voimakkaammin kuin hän välittäisi myöntää, hän kirjoitti.

Sitten hän kuvaili itseään, sanoi olevansa 184-senttinen eli selvästi minua pitempi. Hänellä oli osin afrikkalaisia juuria, hänellä oli kiharat hiukset, ruskeat silmät ja urheilullinen ruumiinrakenne. Hän kirjoitti olevansa melko paljon kouluja käynyt ja kiinnostunut taiteesta, musiikista ja kirjallisuudesta. Hän oli jopa hulluna tanssimiseen, vaikka olikin epäonnistunut surkeasti yrittäessään opetella latinalaistansseja asuessaan pari vuotta Buenos Airesissa.

Will halusi tehdä heti alkuun selväksi etsivänsä pitkäaikaista suhdetta – hän ei kelpaisi nopealle ”hurvittelijalle”. ”Ikä näkyy”, hän oletti. Will halusi tehdä selväksi senkin, että fyysinen suhde oli hänelle tärkeä, koska koskettaminen oli hänelle keskeistä. Hän ymmärsi sen ehkä vaikuttavan joistakuista vastenmieliseltä.

Sitten hän jatkoi: ”Olisi epärealistista olla sanomatta heti alkuun, etten voi saada omia lapsia, koska sairastin pikkulapsena aika pahan sikotaudin. Jos perheen kasvattaminen luonnollista tietä on sinulle ykkösasia, en varmaan ole paras mahdollinen

Kun elämän suurin rakkaus paljastuu äärimmäiseksi petokseksi.

Kun Mary tapaa Will Turnerin, hän on tyytyväinen elämäänsä pienen tyttären sinkkuäitinä eikä kaipaa Sitä Oikeaa. Sellainen Will kuitenkin on: hurmaava, puoleensavetävä ja loputtoman kiinnostunut Marystä. Heidän rakkaustarinansa etenee nopeasti, vaikka haasteita on: Willin jatkuvat katoamiset töiden vuoksi, rikossyytteistä puhumattakaan. Mary tekee parhaansa tukeakseen aviomiestään niin henkisesti kuin rahallisestikin.

Eräänä huhtikuun päivänä kaikki romahtaa, kun Mary saa puhelun toiselta rouva Jordanilta. Paljastuu, että Maryn aviomies ei ole pelkästään naimisissa toisen naisen kanssa, vaan hän on myös tämän viiden lapsen isä. Järkyttävä totuus on vasta alkua. Esiin nousee vuosikymmenien vyyhti täynnä valheita, petosta ja manipulaatiota, jonka uhriksi on joutunut useita naisia.

Mary Turner Thomsonin omakohtainen tarina on rohkea selonteko rakkauden ja luottamuksen äärimmäisestä hyväksikäytöstä. Se on tositarina petoksesta, jota kukaan meistä ei voisi kuvitella omalle kohdalleen, mutta jonka uhriksi meistä jotkut silti joutuvat. Vuonna 2023 julkaistiin kirjaan perustuva true crime -tv-sarja *The Other Mrs Jordan*.